

Nr 26.

Ankom till riksdagens kansli den 21 mars 1944 kl. 1 em.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående ändrade grunder för ersättning av statsmedel för taxeringsarbete i Stockholms stad m. m.

I en den 10 mars 1944 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 227, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att bemyndiga Kungl. Maj:t att för en tid av fem år, räknat från och med den 1 januari 1944, medgiva, att i stället för ersättning, som jämlikt 145 § taxeringsförordningen eller 13 § förordningen om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet skall utgå av statsmedel till personer, som biträtt med taxeringsarbete i Stockholms stad, må årligen utbetalas ersättning till Stockholms stad med ett belopp av 680 000 kronor under villkor att staden för samma tid — med motsvarande undantag som hittills gällt i fråga om arvoden till ordförande och vissa kronoombud i taxeringsnämnderna — bestrider alla med taxeringsarbetet i Stockholm förenade kostnader, vilka enligt ovannämnda författningsbestämmelser skola bestridas av statsmedel samt under villkor tillika att staden fullgör sin bidragsskyldighet i fråga om statens intressekontors restskatteförmedling enligt upprättat förslag till avtal.

Enligt en mellan generalpoststyrelsen och överståthållarämbetet år 1937 träffad överenskommelse förmedlar statens intressekontor uppbörd av skatterestantier för i Stockholms stad mantalsskrivna personer. Enligt beräkningar, vilka framlagts av generalpoststyrelsen vid avgivande av framställning om medelsanvisning för intressekontoret för budgetåret 1944/45 — avseende intressekontorets driftkostnader under år 1942 efter avdrag av inflytande avgifter — ha kontorets kostnader för ifrågavarande skatteförmedling inom Stockholms stad under åren 1937—1942 uppgått till sammanlagt 364 000 kronor. Stockholms stad har hittills icke lämnat något bidrag till täckning av ifrågavarande kostnader. Generalpoststyrelsen har upprepade gånger, senast i sin framställning om anslag till intressekontoret för budgetåret 1944/45, hemställt, att sådana kostnader måtte ersättas postverket. Ifrågavarande kostnadsreglering har emellertid uppskjutits i avbidan på utredning i ämnet.

Den 10 maj 1943 tillkallade statsrådet och chefen för finansdepartementet, med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande, en särskild sakkunnig med uppdrag att inom finansdepartementet verkställa utredning och efter förhandlingar

med Stockholms stad till Kungl. Maj:t inkomma med förslag till överenskommelse mellan staten och staden om fördelning av kostnaderna för restskatteförmedling genom intressekontorets försorg för i Stockholm mantalsskriivna personer.

Den sakkunnige, generaldirektören W. Björck, har den 6 mars 1944 inkommit med förslag till avtal rörande ifrågavarande kostnadsfördelning.

Beträffande avtalets innehåll och grunderna för detsamma får utskottet hänvisa till propositionen (s. 10—12).

Enligt bestämmelserna i 145 § taxeringsförordningen bestrides huvudparten av kostnaderna för taxeringsarbetet av statsmedel. Vad beträffar den årliga taxeringen utgår sålunda ersättning av sådana medel bl. a. till ordförandena och kronoombuden i taxeringsnämnderna [1 mom. 1)], för Stockholms stads prövningsnämnds utgifter samt till sakkunniga m. fl. [1 mom. 5), jämfört med 5 och 6 mom.]. Har kommun åtagit sig kostnader för särskilda anstalter för taxeringsarbetet genom tillhandahållande av kommunens tjänstemän (i Stockholm tjänstemän hos överståthållarämbetet) till biträden därvid eller annorledes, lämnar staten bidrag till kostnaderna under förutsättning att Kungl. Maj:t finner dessa anstalter äga särskilt värde för det allmänna [1 mom. 2)]. Av statsmedel bestrides vidare gottgörelse för det arbete med uppläggande av taxeringslängder m. m., som åligger vissa tjänstemän i städerna [1 mom. 3)].

Enligt 13 § förordningen den 14 juni 1933 (nr 357) om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet må bl. a. ordförande och av överståthållarämbetet eller länsstyrelse förordnad ledamot i taxeringsnämnd för göromål enligt förordningen, där så finnes skäligt, åtnjuta särskild ersättning av statsmedel.

År 1935 upprättades av överståthållarämbetet förslag till omorganisation av ämbetets avdelning för uppboråsrenden till en avdelning för skatteärenden. Sedan Stockholms stadsfullmäktige i princip godkänt förslaget under förutsättning att överenskommelse träffades med statsverket om statsbidrag till staden enligt grunder som kunde av stadsfullmäktige godtagas, underställde överståthållarämbetet Kungl. Maj:t frågan om ändrade grunder för lämnande av ersättning av statsmedel för taxeringsarbete i Stockholm. I en den 17 januari 1936 dagtecknad proposition, nr 39, föreslog därefter Kungl. Maj:t riksdagen, bland annat, att bemyndiga Kungl. Maj:t att för en tid av tre år, räknat från och med den dag förslaget till omorganisation trädde i kraft, medgiva, att i stället för ersättning, som jämlikt 145 § taxeringsförordningen eller 13 § förordningen om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet skulle utgå av statsmedel till personer, som biträtt med taxeringsarbete i Stockholms stad, visst bestämt belopp finge utbetalas till staden under huvudsakligen de villkor och förutsättningar, som av chefen för finansdepartementet angivits vid anmälan av propositionen inför Kungl. Maj:t. Sedan propositionen bifallits av riksdagen samt stadsfullmäktige bekräftat sitt preliminära godkännande av

förslaget, genomfördes omorganisationen med ikraftträdande av ny lönestat och instruktion för överståthållarämbetets avdelning för skatteärenden den 1 oktober 1936. Samtliga sportler indrogos till stadens kassa.

Till stöd för det i propositionen framlagda förslaget har *departementschefen* anfört följande:

»För egen del anser jag mig kunna godtaga, att stadens bidrag till intressekontorets skatteförmedling bestämmas enligt de grunder som framgå av föreliggande avtalsförslag. Jag förutsätter därvid, att de för ifrågavarande skatteförmedling beträffande i Stockholm mantalsskrivna personer uppkomna kostnader, vilka avse tiden till och med år 1943 och vilka icke täckas av stadens bidrag, få slutligt stanna å postverket.

Jag har icke heller något att erinra mot att statens ersättning till staden för taxeringsarbetet i Stockholm bestämmas till ett fast belopp av den storleksordning varmed räknats vid förhandlingarna i ämnet; detta innebär likväl icke ett godtagande i princip av de grunder som tillämpats vid beräkningen av beloppet. Utanför ifrågavarande ersättning torde emellertid lämpligen böra läggas arvoden till ordförande och vissa kronoombud i taxeringsnämnderna. I överensstämmelse härmed synes det förenämnda beloppet 940 601 kronor böra minskas med nämnda arvoden, för närvarande beräknade till omkring 260 000 kronor, till i runt tal 680 000 kronor. Då kronan för närvarande för taxeringsarbetet i Stockholm, bortsett från nämnda arvoden, vid sidan av ersättningen å 250 000 kronor lämnar gottgörelse med sammanlagt omkring 140 000 kronor för olika slag av kostnader, innebär förslaget en ökning av kronans bidrag med omkring 290 000 kronor. Ifrågavarande kostnader torde, såsom fallet varit med tidigare utgående bidrag av liknande slag, få bestridas från förslagsanslaget till kostnader för årlig taxering och utgå i efterskott.

De nu föreslagna ersättningsgrunderna synas lämpligen böra gälla för fem år, räknat från och med den 1 januari 1944. För tiden 1 oktober—31 december 1943 förutsättes sålunda ersättning allttjämt skola utgå enligt de av 1943 års riksdag beslutade grunderna. I enlighet med det anförda bör av riksdagen inhämtas bemyndigande för Kungl. Maj:t att, årligen under fem år, låta till Stockholms stad utbetala ett belopp av 680 000 kronor under villkor att staden för samma tid — med motsvarande undantag som hittills gällt i fråga om arvoden till ordförande och vissa kronoombud i taxeringsnämnderna — bestrider alla med taxeringsarbetet i Stockholm förenade kostnader, vilka enligt 145 § taxeringsförordningen eller 13 § förordningen om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet skola bestridas av statsmedel. Såsom ytterligare villkor för ersättningens utbetalande bör gälla, att staden fullgör sin bidragsskyldighet i fråga om intressekontorets restskatteförmedling enligt avtalsförslaget.»

Utskottel.

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts föreliggande förslag, får hemställa,

att riksdagen måtte bifalla Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 227.

Stockholm den 21 mars 1944.

På bevillningsutskottets vägnar:

A. J. BÄRG.

Närvarande: se under betänkande nr 24.
